

prima instanță: I. Busuioc
(Judecătoria Centru mun. Chișinău)
instanța de apel: L. Popova, M. Moraru, Sv. Caitaz
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr. 3ra-389/15

Î N C H E I E R E

25 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru, Valentina Clevadi

examinând, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Pasquini Andreas,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Pasquini Andreas împotriva Penitenciarului nr. 13 mun. Chișinău cu privire la obligarea asigurării condițiilor de detenție cu respectarea prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2014 prin care a fost admis apelul declarat de către Andreas Pasquini, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 08 octombrie 2013 și emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care a fost încetat procesul civil,

c o n s t a t ă

La 19 iunie 2013, Andreas Pasquini a depus cerere de chemare în judecată împotriva Penitenciarului nr. 13 mun. Chișinău cu privire la obligarea asigurării condițiilor de detenție cu respectarea prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În motivarea acțiunii, reclamantul Andreas Pasquini a indicat că, la 18 ianuarie 2013, a expediat în adresa Directorului general al Departamentului Instituțiilor Penitenciare o plângere în care a expus faptele ce se referă la condițiile de detenție din cadrul Penitenciarului nr. 13 mun. Chișinău ce contravin prevederilor art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, solicitând să fie asigurate condițiile de detenție cu respectarea prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Sustine reclamantul că a primit răspuns de la Procuratura sect. Centru mun. Chișinău nr. 28/2554 din 18 mai 2013, prin care i se aduce la cunoștință că plângerea dânsului din 18 ianuarie 2013 a fost expediată în adresa Directorului general al Departamentului Instituțiilor Penitenciare pentru soluționare, însă până în prezent nu a primit nici un răspuns de la ultimul.

Solicită Andreas Pasquini să fie obligat Penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău să asigure condițiile de detenție cu respectarea prevederilor art. 3 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 08 octombrie 2013, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2014, a fost admis apelul declarat de către Andreas Pasquini, pe alte temeiuri, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 08 octombrie 2013 și emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care a fost încetat procesul civil în baza art. 265 lit. a) CPC – pricina nu urmează a fi judecată în procedură civilă.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 28 august 2014, a fost admis recursul declarat de către Andreas Pasquini, casată decizia Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2014 și remisă cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecatori.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2014, a fost admis apelul declarat de către Andreas Pasquini, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 08 octombrie 2013 și emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care a fost încetat procesul civil în baza art. 265 lit. a) CPC – pricina nu urmează a fi judecată în procedură civilă.

La 28 ianuarie 2015, Andreas Pasquini a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2014 cu remiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

Recurentul a invocat că instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În susținerea recursului Andreas Pasquini a indicat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia de a înceta procesul civil pe cauza dată, invocând că nu ține de competența sa, deoarece litigiul dat urmează să fie examinat în ordinea contenciosului administrativ prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, care reglementează astfel de raporturi, iar normele Codului de Procedură Civilă la care a făcut referire instanța de apel sunt aplicabile în măsura în care nu contravin prevederilor actului normativ enunțat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2014 a fost expediată în adresa lui Pasquini Andreas la 24 noiembrie 2014, însă lipsesc date când a fost recepționată de către recurent (f.d. 85).

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către Pasquini Andreas se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 18 februarie 2015, în adresa intimatului Penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău a fost expediată copia recursului declarat de către Pasquini Andreas cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Intimatul Penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Pasquini Andreas în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Potrivit art. 432 CPC, alin. (2), (3) și (4), se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Pasquini Andreas nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recurs nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Codul de procedură civilă are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar nu și temeinicia în fapt a acesteia.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului Pasquini Andreas ca temei al admisibilității prezentului recurs precum că instanța de apel în mod greșit a încetat procesul civil ca nefiind competentă, deoarece este neîntemeiat. Or, pretențiile înaintate de recurentul-reclamant sunt obligarea Penitenciarului nr.13 de a-și

executa obligațiile de asigurare a condițiilor de detenție cu respectarea prevederilor art.3 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, pretenții ce țin de executarea pedepsei penale, acestea, conform art.165 alin.(2) Cod de executare în coroborare cu prevederile art.473 alin.(1) CPP, fiind obiect al unei acțiuni depuse la judecătorul de instrucție, unica instanță competentă de a soluționa astfel de cereri.

Nu poate fi acceptat ca temei de casare a deciziei atacate nici argumentul recurentului privind neaplicarea de către instanța de apel a art.12 alin.(1) al Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000 (strămutarea pricinii în instanța competentă), deoarece pretențiile sale urmează a fi examinate în procedura prevăzută de Codul de Procedură Penală, și nu sunt susceptibile de a fi încadrate în prevederile art.12 alin.(1) al Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000 în coroborare cu art.43 CPC privim strămutarea pricinii.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casare a deciziei recurate, și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar nu și temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell contra Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță relevă dezacordul recurentului cu privire la interpretarea legii de către instanța de apel.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Pasquini Andreas, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Pasquini Andreas se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Valentina Clevadi